

Arrest

nr. 194 556 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE
Werkhuizenstraat 7
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit India en werkte u van 2015 als chauffeur voor de organisatie ‘D. S. S. (...)’. Omdat hun leider B. R. R. (...) werd veroordeeld in augustus 2017, dacht u in gevaar te zijn en bent u India ontvlucht. U reisde met uw eigen paspoort via Abijan naar Brussel waar u uw paspoort vernietigde en asiel aanvraag op 8 september 2017. Ter staving van uw aanvraag legde u enkele artikels en foto’s neer van de periode na de veroordeling van B. R. R. (...) en een kopie van één pagina van uw paspoort.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen, van de elementen in uw administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 01 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst legt u geen enkel origineel stuk neer ter staving van uw identiteit. Dat u uw paspoort, zulk belangrijk stuk, vernietigde, komt weinig aannemelijk over. U hebt ook geen andere identiteitsdocumenten laten overkomen (zie gehoorverslag CGVS). Dat u blijkbaar niet de moeite nam om uw identiteit, toch een belangrijk element in de asielprocedure, te staven met stukken, ondermijnt reeds ernstig uw algemene geloofwaardigheid. Dat uw advocaat een foto van twee pagina's uit uw paspoort zou hebben ontvangen en deze moeilijk leesbare foto's tijdens het gehoor toonde, doet hieraan geen afbreuk aangezien de waarde van deze foto's niet duidelijk en correct kan worden ingeschat. U gaf in elk geval aan dat u geen nieuwe documenten zou kunnen voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.6). U voegde na het gehoor een kopie van één pagina van uw paspoort toe, hetgeen geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast legt u ook geen enkel stuk neer ter staving van uw asielrelaas. U beweerde chauffeur te zijn geweest, maar een rijbewijs legt u niet voor. U beweert twee jaar lang te hebben gewerkt voor D. S. S. (...) maar daarvan legde u geen documenten voor. U zou ook over geen enkele foto beschikken van u tijdens uw werk voor die organisatie (zie gehoorverslag CGVS p.9). Zo legde u weliswaar verschillende artikels neer van protesten na afloop van de veroordeling van B. R. R. (...), maar wordt uw naam daar nergens in vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5). Ook op de foto's die u neerlegde bent u nergens duidelijk zichtbaar.

Verder blijkt dat u geen enkele kennis heeft van de organisatie waarvan u beweerde chauffeur te zijn geweest. Zo kunt u geen adres, noch een telefoonnummer geven van de organisatie (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat u, die beweert chauffeur te zijn geweest, niet het adres zou kennen van uw werkplaats gedurende twee jaar lang, is in geen geval geloofwaardig. Zo verwijst u naar problemen binnen de organisatie en zegt u dat er ministers kwamen en drugs rond gingen. Echter gevraagd naar de ministers kon u geen namen geven en bleek het slechts om één minister te gaan. Wat betreft de drugs kwam u niet verder dan 'wit poeder' (zie gehoorverslag CGVS p.13). U werd uiteindelijk de open vraag gesteld naar wat die organisatie doet, maar daar kon u geen antwoord op geven (zie gehoorverslag CGVS p.11). U weet blijkbaar ook niet of B. R. R. (...) is gehuwd en of hij kinderen heeft, u heeft geen telefoonnummer van hem, noch weet u waar hij woont of hebt u zijn email adres (zie gehoorverslag CGVS). U weet niet voor welke rechtbank hij moest verschijnen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Evenmin weet u wanneer die organisatie waar u werkte was ontstaan (zie gehoorverslag CGVS p.11).

In elk geval, indien uw betrokkenheid bij deze organisatie tot het vertrek uit uw land van herkomst zou hebben geleid, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u enige kennis heeft. Dat deze kennis helemaal ontbreekt én u ook geen enkel stuk hebt om uw betrokkenheid te staven, ondermijnt elke geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u éénmaal te zijn opgepakt door de politie (zie gehoorverslag CGVS p.7). Maar daarvan kan u vooreerst niets voorleggen. Bovendien verklaarde u in eerste instantie in de vragenlijst van het CGVS dat u in april 2015 werd opgepakt en twee dagen werd vast gehouden (zie vragenlijst CGVS vraag 1). Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u echter dat het midden 2016 was en dat u maar één dag werd vast gehouden (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 8). U werd geconfronteerd met deze vaststelling, maar uw beperkte uitleg dat het een misverstand zou betreffen kan uiteraard niet volstaan. Aldus wordt elke vorm van geloofwaardigheid ondermijnd. Zo verklaarde u ook dat maandag 21 augustus 2017 uw laatste werkdag was, om even later te verklaren dat u tot 26 augustus 2017 zou hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 9). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte hebt u blijkbaar India met uw eigen paspoort verlaten. Indien u werkelijk een vrees koesterde ten aanzien van de Indiase autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u het risico zou nemen om via de luchthaven op officiële wijze met uw eigen paspoort en een visum het land te verlaten. Dat u zulk risico nam, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U wist in elk geval ook niets te vertellen over het visum waarmee u uw land verliet (zie gehoorverslag CGVS p.11 en 12).

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u aangeeft dat u destijds van 2012 tot 2014 in Frankrijk verbleef en dat u eerst niet kon terugkeren wegens een familieprobleem. U bent hier verder niet op ingegaan en blijkt dat u in 2014 ook zelf naar India terugkeerde. U hebt ook nergens aangehaald dat die problemen nog van tel zijn. Aldus mag het CGVS er van uitgaan dat deze problemen niet van die aard zijn dat u niet zou kunnen terugkeren naar India.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het “*principe van behoorlijk bestuur*”. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad merkt op dat artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet als volgt luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van: a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast; b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan; c) de naleving van het non-refoulement beginsel; d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)”

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 3 augustus 2016 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* India, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekende partij *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze en op goede gronden tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Zo motiveert verwerende partij terecht dat de vaststelling dat verzoekende partij blijkbaar niet de moeite nam om haar identiteit, toch een belangrijk element in de asielprocedure, te staven met stukken, reeds ernstig haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Door verwerende partij wordt opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel origineel stuk neerlegt ter staving van haar identiteit en dat haar verklaring dat zij haar paspoort, zulk belangrijk stuk, vernietigd zou hebben weinig aannemelijk overkomt. Door in haar verzoekschrift louter te herhalen dat zij haar paspoort vernietigd heeft, doet verzoekende partij op geen enkele wijze afbreuk aan de motivering dat deze verklaring geenszins aannemelijk overkomt gezien het zulk belangrijk stuk betreft.

Bovendien wordt er door verwerende partij tevens op gewezen dat verzoekende partij ook geen andere identiteitsdocumenten heeft laten overkomen. Wat betreft de bemerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij wel degelijk de nodige inspanningen heeft gedaan om haar identiteit te bewijzen en dat zij zelfs ondanks haar detentie een kopie van haar paspoort heeft kunnen voorleggen, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om andere (originele) identiteitsdocumenten te laten overkomen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 27/09/2017, p. 6). Waar verzoekende partij verwijst naar haar detentie om haar onmogelijkheid om originele stukken ter staving van haar identiteit bij te brengen te verklaren, bemerkt de Raad evenwel dat zij eventueel met de hulp van een advocaat zou kunnen trachten dergelijke stukken te bekomen, hetgeen zij evenwel nagelaten heeft. Voorts meent de Raad dat verwerende partij wat betreft de foto van twee pagina's uit haar paspoort die haar advocaat tijdens het gehoor toonde terecht bemerkt dat de waarde van deze foto's niet duidelijk en correct kan worden ingeschat en dat deze dan ook geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Ook de kopie van één pagina die verzoekende partij na haar gehoor toevoegde doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.2.5. Verder wordt door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij evenmin enig stuk neerlegt dat haar asielrelaas kan staven. Hoewel verzoekende partij beweert chauffeur te zijn geweest, legt zij geen rijbewijs voor. Voorts beweert zij twee jaar lang te hebben gewerkt voor D. S. S., maar daarvan legde zij geen enkel document voor en zij zou evenmin over foto's beschikken van haar tijdens haar werk voor deze organisatie. Inzake de verschillende artikels die verzoekende partij neerlegt van protesten na afloop van de veroordeling van B. R. R., wordt door verwerende partij opgemerkt dat de naam van verzoekende partij er nergens in wordt vermeld. Ook op de foto's die zij neerlegde is verzoekende partij nergens duidelijk zichtbaar.

2.2.6. Voorts worden door verwerende partij verschillende vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij ondergraven. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele kennis heeft van de organisatie waarvan zij beweerde chauffeur te zijn geweest, dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent haar arrestatie en tot wanneer zij zou hebben gewerkt, en dat zij India met haar eigen paspoort op officiële wijze via de luchthaven verlaten heeft hetgeen niet aannemelijk is indien zij werkelijk een vrees zou koesteren ten aanzien van de Indiase autoriteiten. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan die voormelde vaststellingen in een ander daglicht stellen. Verzoekende partij herhaalt slechts haar vrees om door de Indiase autoriteiten vervolgd te worden omwille van haar betrokkenheid bij de organisatie D. S. S., doch wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder ontkent verzoekende partij nog tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd en stelt zij dat enkel haar verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor op 27 september 2017 in acht moeten worden genomen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen teneinde de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.7. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat door verwerende partij volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekende partij aangeeft dat zij destijds van 2012 tot 2014 in Frankrijk verbleef en dat zij eerst niet kon terugkeren wegens een familieprobleem. Verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoekende partij hier verder niet op ingegaan is en dat tevens blijkt dat verzoekende partij in 2014 zelf naar India terugkeerde. Door verzoekende partij werd ook nergens aangehaald dat deze problemen nog van tel zijn, waardoor verwerende partij er van mag uitgaan dat deze problemen niet van die aard zijn dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar India. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.8. Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit de verklaringen van verzoekende partij en de door haar bijgebrachte documenten niet duidelijk blijkt dat, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT